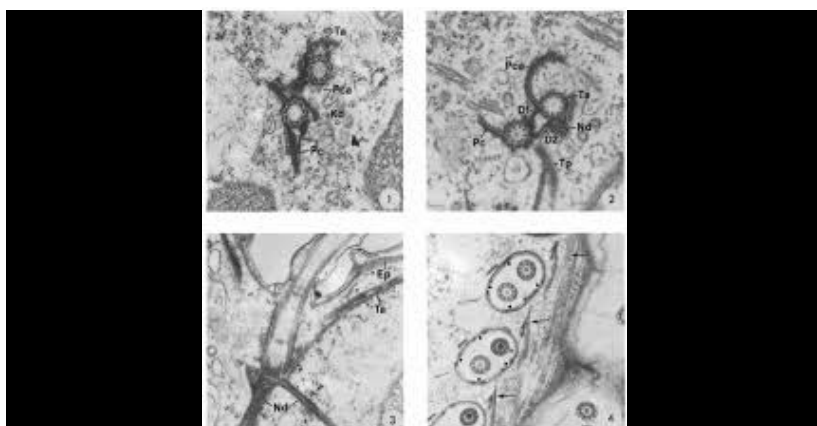

Det er viktig å skille mellom *teleologi* og *teleonomi*. Teleologien er tjoret til målet på en slik måte at målet blir *årsaken* til midlet. Mens i ordet teleonomi ligger det at man er forpliktet til målet, men må nå det ved hjelp av midler man finner frem til. Det ligger i kortene at det finnes *flere* veier til målet.

Her er det *ikke* slik at 'alle veier fører til Rom', men mer at '*noen* veier fører til Jerusalem'. At det er flere enn én vei (dvs. 2+) innebærer en mulighet til å triangulere lenge *før* målet har blitt identifisert som Jerusalem. Man kan styre mot et mål pga. en *intern* forbindelse, uten at det *ytre* sett er gitt.

Når det så—i tidens fylde—viser seg å være Jerusalem (og man konstaterer «nå er jeg i Jerusalem») så blir hele det provisoriske apparatet utviklet eksperimentelt oppløst i vår *tenkende kropp*: vi ler en god latter fordi vi kan gi slipp, men også fordi det er ganske annerledes her enn vi tenkte først.

Folding og traversering er feltoperasjoner som følger i forlengelsen av merking og sporing: men der merking og sporing er forankret koordinater—i et henholdsvis parallelt og ortogonalt forhold til virkeligheten—er folding og traversering forankret i det sett av punkter som slik er etablert (kloner, #03).

Men mens folding—lik merking—foregår i nedsenket modus [der man nettopp ikke kan orientere seg og altså merker/folder], foregår traversering—lik sporing—i et leser-modus [der man ikke er nedsenket, men heller ikke over og utenfor]. Ellers har folding og traversering egne definisjoner.

Når det er snakk om kart her, dreier det seg ikke om kartet som sådan (abstrahert), men kartet i hånden til en som går på tur. Mens man går er det lett å oppfatte mønstre i naturlige situasjoner: vi oppfatter dem som like andre steder vi har gått. Når vi folder kartet får vi sammenliknbare utsnitt.

Vi oppfatter forbindelser mellom situasjoner som kan ligge temmelig langt fra hverandre. Disse forbindelsene hjelper oss ikke til å orientere oss, men til å nedsenke oss i situasjoner skillett mellom turen på det ytre og indre planet, viskes ut. Det setter oss i forbindelse med ting vi før har tenkt og lært.

Folder vi kartet oppstår det en forbindelse mellom spredte lapper. På et gitt tidspunkt av turen— gjerne over halvveis—oppstår spørsmålet: hvor har jeg gått idag? Altså ikke turen som en buktende linje på et kart, men gjennom erindring av sinnbilder fra situasjoner man har vært i mens man gikk.

Dette er traversering. Man forholder seg turmessig til turen. Under folding forholder man se terrengmessig til turen. Når man så har notert seg at nå har vi vært gjennom fire trinn—merking, sporing, folding og traversering—kan man lett oppleve at denne turen minner om noe annet man har gjort.

Det kan minne om arbeidet med å komme seg gjennom en bok: at denne turen minner om en bestemt boktittel. *Transposisjon*. Dette er ikke en mimetisk øvelse, fordi boken og turen likner verken på hverandre som formater eller som narrativer: men de kan være *eksperimentelt* beslektede.

Med dette mener jeg at det er noe med arbeidet for å bringe turen og lesning på fote, som er tilstrekkelig likt til at de danner parallelle 'lærings-kropper'. Altså at de utgjør provisoriske foranstaltninger som kan lede til samme resultat. Dette er basis for hva som kalles en *isomorfose*.

Folding og traversering er *isomorfe* med merking og sporing (som vist over). Når helheten av trinn 1-4 begynner å *rette seg* mot et mål—ved at det skjer en transponering (av denne turen til lesning av den boken)—at man er inne i en formativ prosess: dvs. en form oppstår av *to* generative prosesser.

Fordi målet er *iboende*—eller immanent—er det ikke lengre nødvendig å lete etter et mål: fordi det, gjerne litt over midtveis, begynner å bli gitt at man er blitt tjoret til målet. Målet har en identifiserbar dragkraft og så lenge man dyrker kontakten gjennom arbeid og innsats, vil man nå frem (i tide).